

Kořeny

Malířka Galina Svobodová je pevně vkořeněna v prostředí, ve kterém žije. Po Bohdanu Kopeckém či Stanislavu Hanzíkovi se objevuje další výtvarník bytostně tak svázaný s oblastí severních Čech, jmenovitě Mostecká. V jejím vášnivě tápavém a zároveň nacházejícím díle zní nota krajiny zjizvené, tetované plánováním, rozdrápnuté až k vrnícímu snění dávných přesliček, zdrogované zlomyslné krajiny kosmické, špulící rzivé moury, rozpukaná bahýnka a hořící sloje uprostřed barevných jílu, korodujících chapadel prorážených kytkami milujícími dusík.

Země s obludně prodanými antimoři, mart'anské letovisko pod horami na pochodu, země velice pojatá; a to vše jakoby poprvé, v násvitu černé, modré, červené a bílé - krajina elementární a bezezbytku máchovská.

Malířka stojí před tímto tématem tak, jako kdysi madam Curie před čerstvě složenými tunami jáchymovského smolince: zdvihá svou krajinu nad hlavu, noří se do ní po lokty, podstupuje fyzický boj. Prožívá okouzlení amorfním barevným těstem, oním kvasícím fosforem, hořícím na všechny strany. Podvědomě hledá oproštění v monochromních tušových a pastelových kresbách - malbách, nalézá se u konce prvního šťastného okouzlení a...

Následují kristova léta, kdy je nutno hledat pod tlakem vnitřní nutnosti, růstu rozumové složky a úbytku fyzické síly v tunách a tunách smolince oněch několik miligramů fluoridu rádia, kdy nastává pouť za limitou v nevlastním bodě, kdy krystal řádu díla vytvoří rezonanční mřížku s krystalem přírodní zákonitosti a ve společném odpovídání si tak vyrazí zpěv a zjeví tajemství.

Malířku čekají kresebné a konstruktivní lekce jdoucí třeba až ke zduchovnělé geometrii, nastupuje pouť, na níž sklizeň nebude vždy pravidlem, ale jedná se o jedinou možnou cestu výš a dále, neboť bitvi lze vyhrát jedinečně strategií spojenou s přesvědčením a vnitřní čistotou - náhody bude beztak dost, spekulace se přísně zakazuje.

Malířka G.S. je pevně vkořeněna v prostředí, ve kterém žije; zaujata pro "svůj způsob", nezávisle na "soudobosti" a trendovém anekdotářství, je z mála tvůrců věřících více sobě nežli prostředkům. Má tak ideální předpoklad, že se její - v dekadenci konce století, době stigmatizované těkavým doběhem mechanického mudrování - horká vize a citová výpověď o zpřetrhané komunikaci a o jizvách krajiny ukřižované stane trvalým apelem.

Dr. Vladimír Franz, Praha, říjen 1994